

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

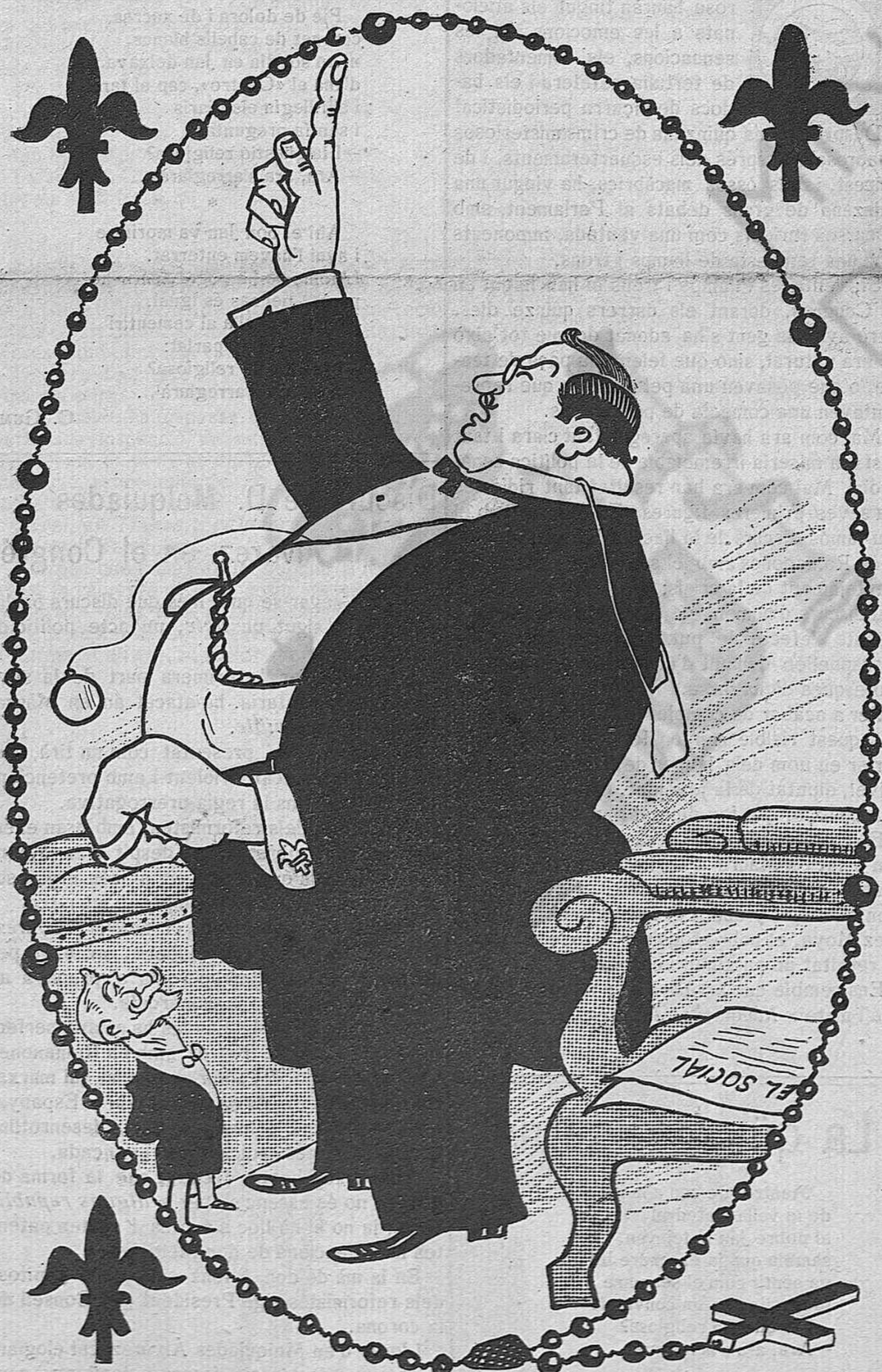
CADA NÚMERO 5 CENTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

El discurs de don Prudencio

EN MAURA:—Mestre, tu t'excedeixes!... Tu vas per a pendre'm la quefatura!

Desgavell nacional

OT-HOM diu que la nostra Espanya està passant una terrible crisis.

Ho diuen els socialistes, els republicans, els fusionistes, els conservadors, els liberals i altres partits intermitjos, d'aquests que evolucionen, i que, per lo tant, són inclassificats.

Tanta raó tenen, que ells mateixos, que parlen de desballestament, també estan desballestats.

Llevat dels socialistes—cal fer-los-hi justícia,—units per l'instint de conservació, i potser també els carlins, units pel fanatisme—si bé aquest fanatisme té els seus matïços i les seves envegetes,—tots els demés, a l'hora present, se troben tant esquarterats com el mateix Jalón.

Creiem que, si la cosa no s'adoba entre'ls monàrquics, prompte no existirà un prohombre que no sigui capítost. Entre'ls republicans ja no n'existeix cap que no capitanegi el seu grupet.

El quefe d'Estat deu preguntar-se, amb certa preocupació, a qui cridarà, quan resultin del tot gastats els homes de que disposa, i el poble, així mateix, se pregunta també a qui cridarà, quan arribi l'hora d'imposar la seva voluntat.

Rei i poble no tenen servidors ni a qui escullir, per a que'ls hi dongui desinteressada i lleal ajuda.

Ara mateix, en els pocs dies que les Corts han estat obertes, hem vist com marxa la germanor entre la gent lliberal, i l'escomesa rabiosa d'en Maura, després d'un crit de revolucionari despitat, ha tingut el privilegi de no agradar a molts dels seus companys de reacció.

Tant com la seva famosa carta, el discurs d'ara l'allunya del Poder, amb lo qual no poden estar conformes molts dels seus, que continuen anomenant-lo «nostre il·lustre capítost».

On van els partits monàrquics espanyols? A la descomposició. A no trigar gaire, no seràn ells els puntals de la monarquia. La monarquia, si no vol caure, no per l'empenta que li donguin els seus adversaris sinó per la seva propia debilitat, haurà d'apuntalar-se amb puntals nous. I d'on han d'eixir, aquests puntals? Ja està previst, ja són triats. Lo que manca saber, ara, si seràn prou sencers i fermes per a resistir el pes que'ls ve a sobre.

Per altra part, el poble, com el quefe d'Estat, també li calen homes que'l sostinguin i l'amparin. N'han fracassat molts dels seus redemptors, i en fracassaran molts més. Però el poble és trist i pobre; no té en la seva mà mercès ni honors, i el posar-se al seu costat

representa un sacrifici, una abnegació i un desinterès que està en pugna amb les ambicions dels que's llencen a les lluites polítiques.

Un fort pessimisme plana sobre la massa de ciutadans honorats. Ni ells tenen fè ni hi hà qui en tingui an ells. Així, amb aqueixa desconfiança mutua, s'han deixat passar magnífiques ocasions per a instaurar lo que és un anhel de la majoria. La paraula «revolució» ha anat apagant-se poc a poc en els llavis de tots. La paraula «traïdoria» ha vingut a substituir-la.

Ni a baix ni a dalt existeix l'unió ni la fermesa per a intentar res de profit. La debilitat dels uns enfront la debilitat dels altres manté les coses en el seu lloc.

Dintre pocs dies hem de veure com un nou desgavell s'inicia entre'ls homes de la situació i com van caient inutilitzats un darrer l'altre.

Mes el poble contemplarà impassible tanta vergonya, i a la seva vista seguirà pudrint-se el cadàver del seu enemic, sense que ell tinga força ni esma per a llençar-lo d'un cop a la fossa on resti soterrat per a sempre.

Espanya està donant l'exemple trist d'una nació sense energia, que intenta marxar en el concert europeu, mancada d'homes, de diners i de pudor.

Si això no és un desgavell nacional, que vinguin els moros i ho aclarin.

X. X.

TINGUEM FÉ

SEMBLA impossible. Lo que en altres nacions pot ésser accidental és, a Espanya, substancial.

L'idea republicana no és, en nosaltres, la senzilla aspiració de treure a S. M. Fulano i nomenar quefe d'Estat a don Sotano, sinó la de canviar radicalment la manera d'ésser de la nació espanyola, fent-li respirar aires de veritable democràcia.

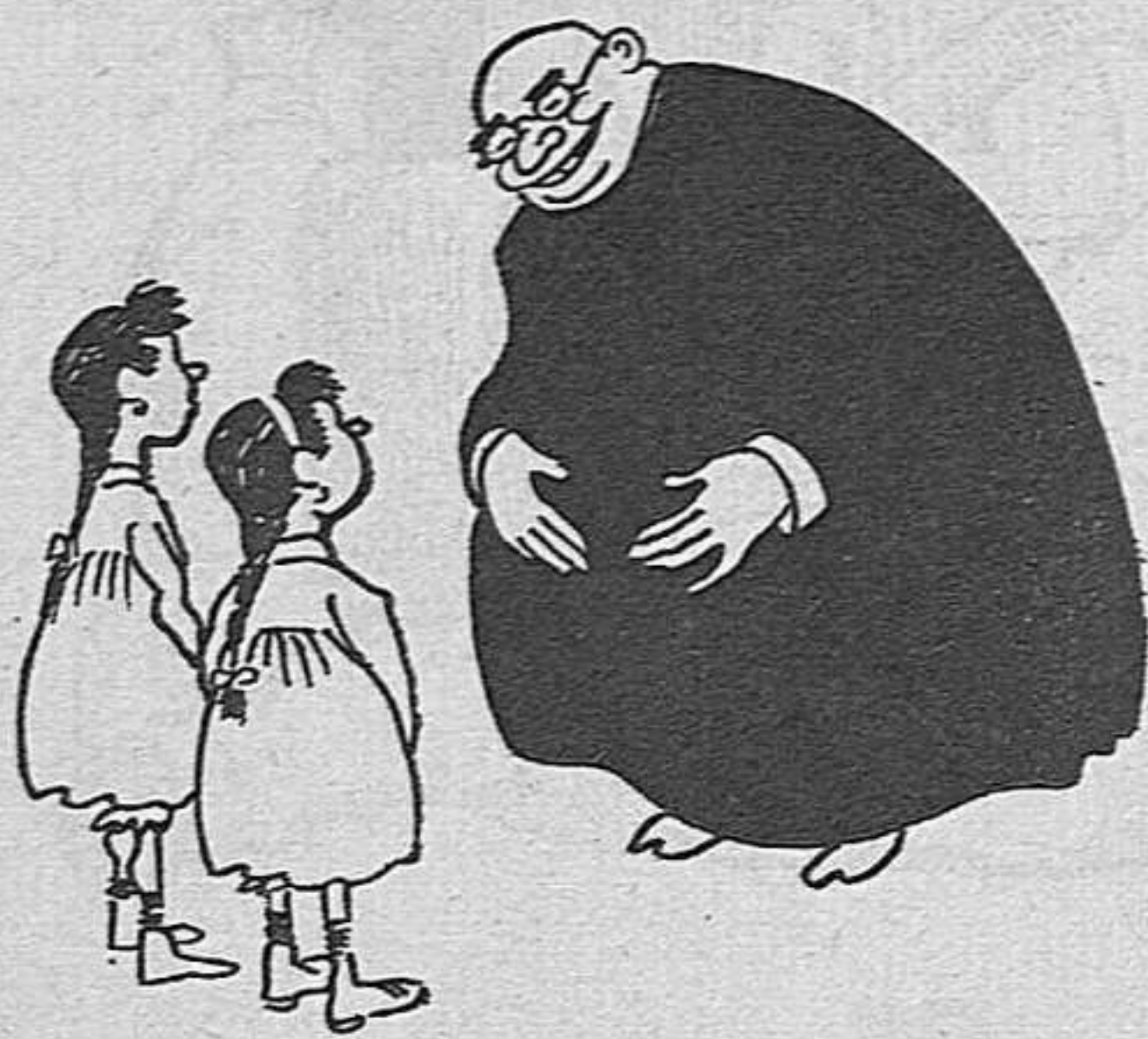
La llibertat que pot donar-nos la monarquia no passa d'una relativa tolerància, que's dispensa com un favor, i nosaltres volem que' poble gaudeixi de l'ampla llibertat a que té perfecte dret.

Sols després d'una llarga i positiva tasca lliberal ens avindriem a canviar la nostra toçuda, però ben justificada, desconfiança per una benèvola espectació.

Mai estem disposats a passar més enllà de la distància que'ns separa de la monarquia.

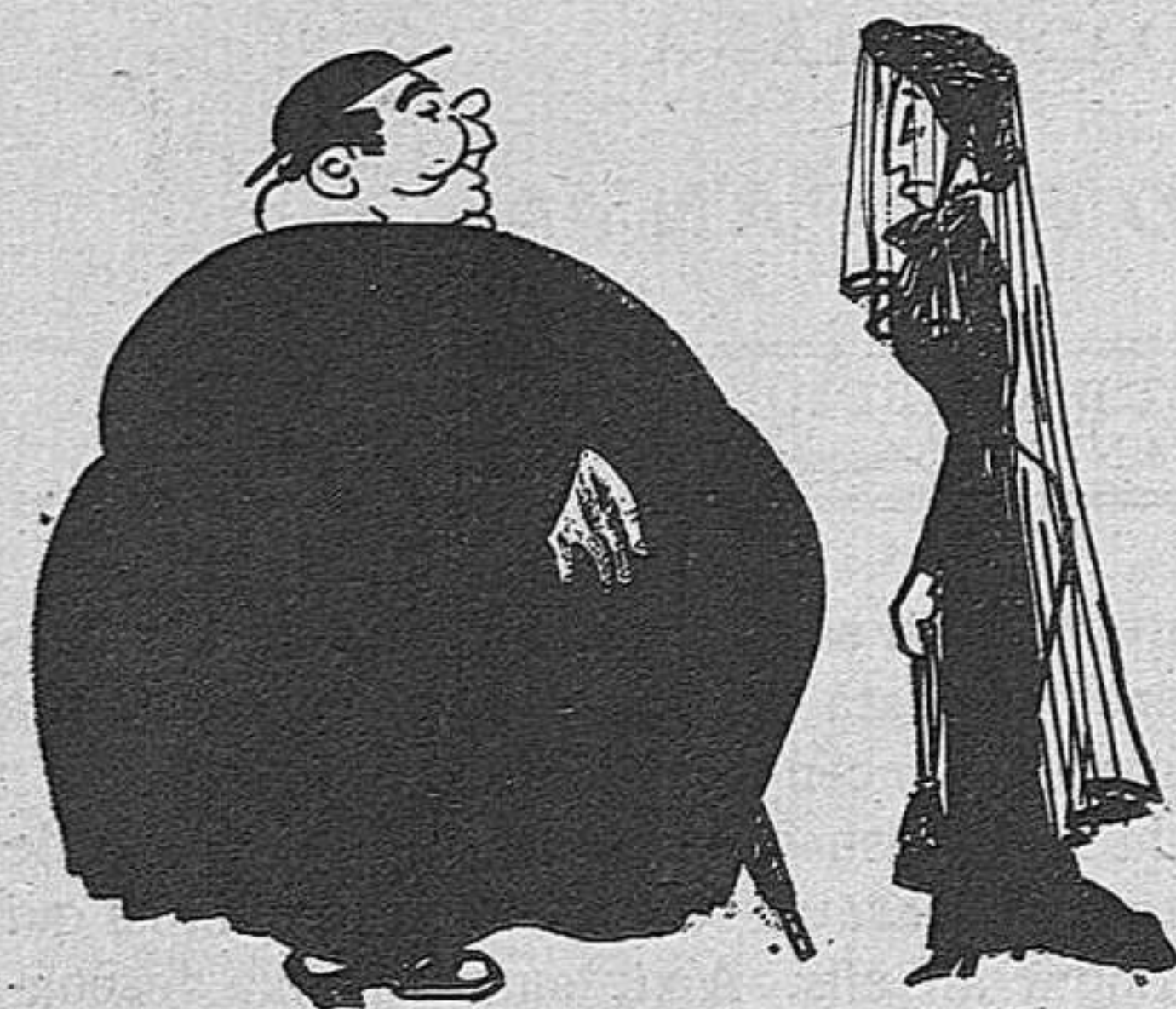
Els que no busquem en la política més que'l bé general, podem estar disposats a servir a

CAPELLANESQUES

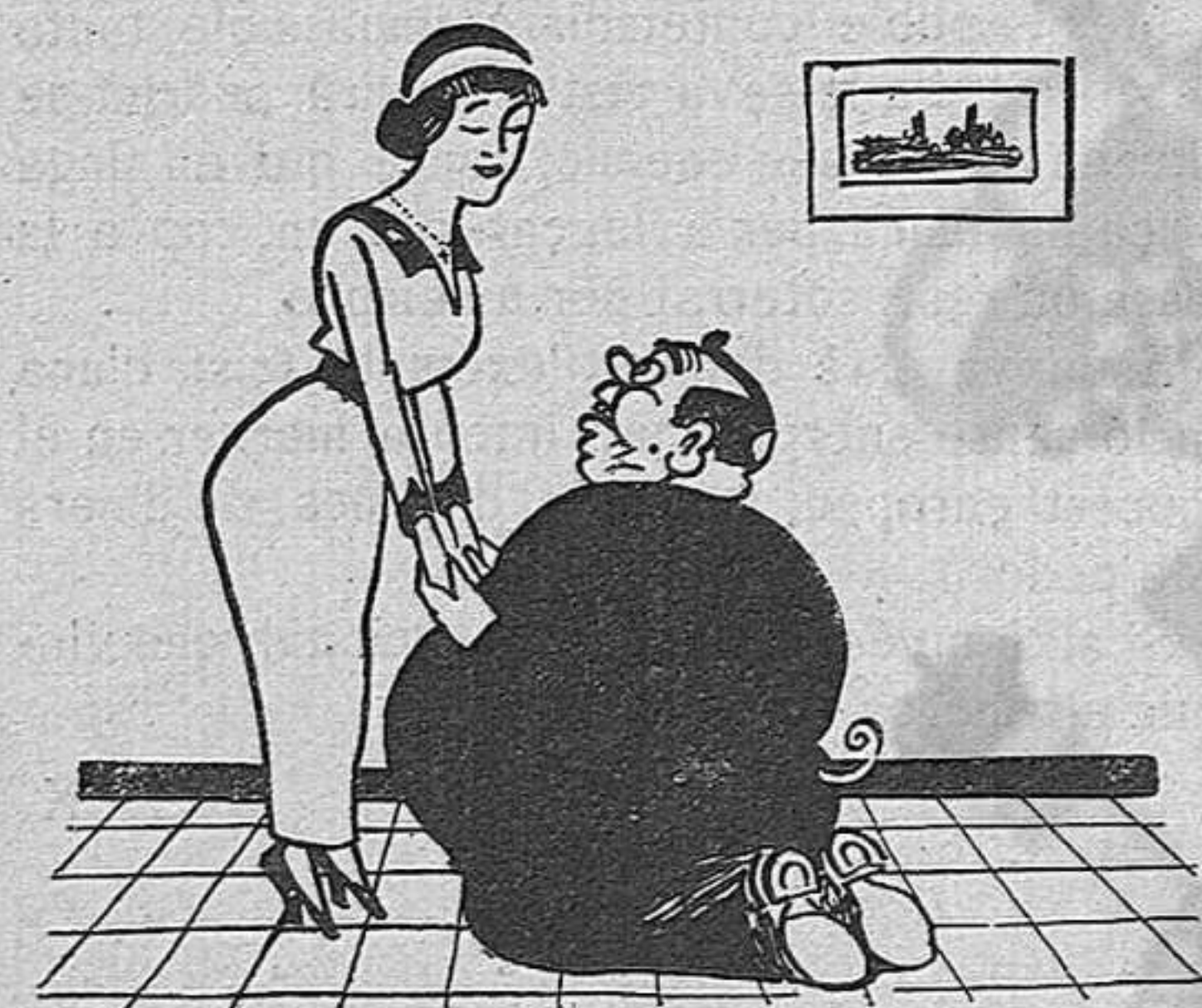
—I qué vol dir, fer la primera comunió?

—Aixó no sabeu? I doncs, qu'entreieu d'ésser de l'Hostia?...

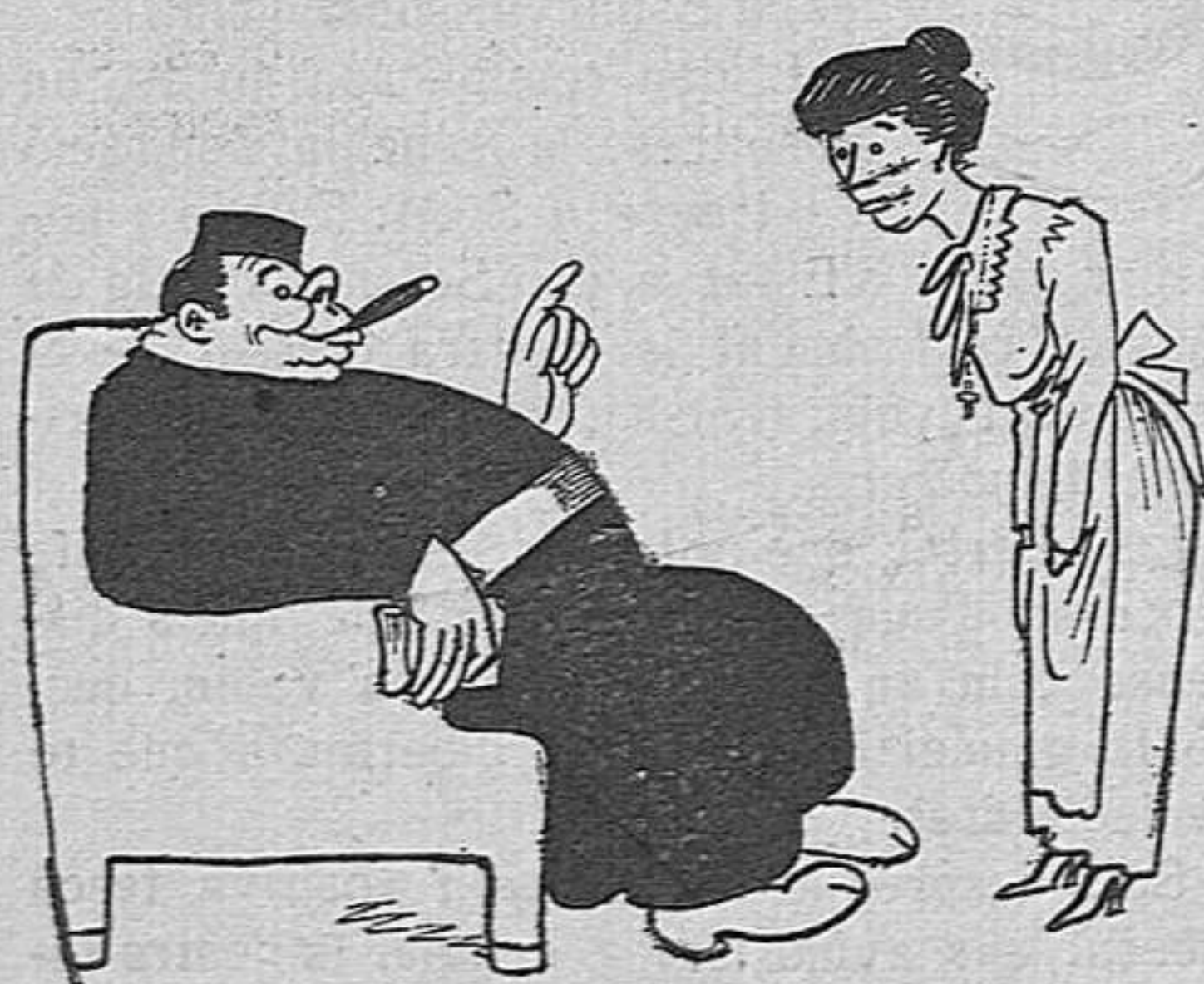
—M'he quedat tant sola, mossén Baldiri!...

—I per aixó ha de plorar? Pensi que Déu tot ho deixa ben disposat; i mentres el mort disfruta de les glories del cel, vosté i jo podem aprofitar les de la terra.

—I qué vol dir aixó d'incesto, pare Ramon?

—Ja ho diu la mateixa paraula, dóna. In-cesto: qui fa un cóve, fa un cistell.

—A les maduixes, hi voldrà un raquet de suc de taronja?

—Un porró de vi de dir missa!

la república, acceptant càrrecs que, fidelment complerts, representen un veritable sacrifici; però no voldrem mai res de la monarquia, limitant-nos a ajudar lleialment l'obra democràtica que pogués realitzar, amb la nostra pacífica actitud, i fins amb coral simpatia, si ens convenim de que'ls homes que ocupessin el Poder feien obra intensament lliberal, impulsats per un veritable amor a la causa de la democràcia.

L'opinió està cansada d'esperar la promesa república i de somniar amb la predicada revolució, i, avui, un aclaparador indiferentisme té al poble allunyat del nostre camp.

Els prohoms esmercen les seves energies maldiant els uns dels altres, i, avorrits de no ésser escoltats, senten afeblida la seva fè republicana, i mentres els més rojos actuen de perfectes ministerials, i els més governamentals miren amb bons ulls la realesa, algú, com en Melquiades Álvarez, posa la passera per a travessar el riu quan cregui oportuna l'hora.

Tenim tanta fè en les idees republicanes com desconfiança en el lastre que porten els partits monàrquics, del que no poden despendre's, encara que ingressessin en ells un centenar de Melquiades Álvarez.

Això ens manté viva l'esperança de que la crisi actual del republicanisme no serà de durada, i que, ben aviat, una circumstància qual-sevol farà de nou ressucitar aquell antic partit republicà, robust i entusiasta, amb prou fortalesa per a conquerir la llibertat a les males, si la monarquia no la concedeix a les bones.

LEPH DE JESPU

Sonata LXXXI

HOLA! Un gin, Enric. Prou angostura. Molt bé. Déu hi siga i l'àngel bo. Nois, tornem cap endarrere; nosaltres i els francesos,

i fins crec totes les gents que's diuen civilitzades.

Perque, mireu que l'espectacle de la Cambra de París, deixant-se imposar per un general, és una senyal del mal temps.

Surt un socialista i treu els drapets al sol an aquests polítics de la venjança.

En comptes de contestar, el general, irat, vol anar-se'n.

Ah, no! Resti, senyor general. Que no sab que'ls socialistes són uns mal educats?

Haurien de donar-se'n vergonya, els descendents d'aquells Danton, Robespierre, Saint-Just i altres, fossin quins fossin.

Ja'n podien ésser de vius, els generals de la República, ja'n podien haver guanyat de batalles i corones de llorer, lo que és l'home civil, el delegat de la Convenció no'ls perdía de vista...

Pot-ser, per aixó, hi guanyaren més. Hí fa molt, la vigilància, en tots els ordres de coses. I lo de casa?

Aixó sí que és anar a cap-girells. Un Maura radicalíssim, un Lerroxx governamental, un Cambó que perd l'oremus, i un Romanones que torna a ésser al poder, perque ningú vol pujar-hi.

An a mi en Lerroxx m'ha fet gracia, i El Progreso encara més.

Ja n'és, d'ardit, en Lerroxx; però, com us deia, El Progreso encara ho és més.

La Correspondencia de España, A B C, La Tribuna, tots els diaris conservadors, fins La Vanguardia i el «Brusi», alaben al tribuno, i El Progreso diu que aquest és el millor discurs de sa vida.

Cavallers, aixó ja és massa! En quin joc hem de jugar?

Perque, si en Maura i el seu amic Azcárate són superiors a tot-hom; si va estar bé el fusellament del mariner del «Numancia»; si aquells rams de flors an en Posa varen ésser per caritat, i si ell, el propi don Alexandre, donaria la seva vida per a defensar la de don Antoni, no sé on ve el robat violat ni el cremar Barcelona por los cuatro costados.

—Ja us podeu despedir del pavo republicano—els ha dit ben clar i nèt.

En Cambó no m'ha agradat. Sembla que canti la cançó de l'enfadós.

Però, que's consoli. Pot dir-se de tu amb en Lerroxx.

Fa una gracia que tots els polítics se tractin de tu. Semblen dones de burdell

Al mateix temps és millor que no hagi tingut èxit. Entre en Junoy i l'Agulló li haurien preparat un homenatge, presidit pel «Machaquito», i això no sé si li hauria plagut gaire al senyor Prat de la Riba.

I, ja que parlem del senyor Prat de la Riba, no sé com deixa parlar a l'excels (de veres) poeta Josep Carner, en els salons de la «Lliga».

No ha deixat un ós sencer. Allò sí que'm va agradar!

Ell vingui no anomenar a ningú; però, als víctims de les seves vergaçades, ja se'ls hi coneixia.

No va respectar res; ni al «Sindicat d'Autors Catalans».

Si l'Iglesias hagués sigut a la sala, estic segur que s'hauria aixecat, i, posant-se la mà al cor, commogut, sincer, li hauria dit llimac, cargol o sargantana.

Sort que no hi havia més que en Morató i en Creuet, que reien com els conills.

Ja ho veieu, quina setmana: en Maura eixafant als lliberals i un poeta a l'escola mediterrània!...

Cobra, Enric.

Però, que's consoli. Pot dir-se de tu amb en Lerroxx.

Fa una gracia que tots els polítics se tractin de tu. Semblen dones de burdell

Al mateix temps és millor que no hagi tingut èxit. Entre en Junoy i l'Agulló li haurien preparat un homenatge, presidit pel «Machaquito», i això no sé si li hauria plagut gaire al senyor Prat de la Riba.

I, ja que parlem del senyor Prat de la Riba, no sé com deixa parlar a l'excels (de veres) poeta Josep Carner, en els salons de la «Lliga».

No ha deixat un ós sencer. Allò sí que'm va agradar!

Ell vingui no anomenar a ningú; però, als víctims de les seves vergaçades, ja se'ls hi coneixia.

No va respectar res; ni al «Sindicat d'Autors Catalans».

Si l'Iglesias hagués sigut a la sala, estic segur que s'hauria aixecat, i, posant-se la mà al cor, commogut, sincer, li hauria dit llimac, cargol o sargantana.

Sort que no hi havia més que en Morató i en Creuet, que reien com els conills.

Ja ho veieu, quina setmana: en Maura eixafant als lliberals i un poeta a l'escola mediterrània!...

Cobra, Enric.

MORITZ III

Els putxinel·lis de la quinzena

UNA mesada més plena i saborosa hauràn tingut els aficionats a les emocions i a les sensacions, els comentadors de tertulia cafetera i els badocs de piçarra periodística!

Després d'una quinzena de crims misteriosos i paorosos, després dels esquarteraments, i de l'incest, i dels óssos macàbrics, ha vingut una quinzena de grans debats al Parlament, amb discursos furients com una ventada, imponents com una tempesta de llamps i trons.

Sí, ventades i llamps i trons hi han hagut en el Congrés, durant els darrers quinze dies. Però aviat la gent s'ha adonat de que tot aixó no era natural, sinó que feien una peça de teatre, o que posaven una pel·lícula, o que representaven una comedia de putxinel·lis.

Mai com ara havia aparegut tant clara i tant trista la miseria irremediable de la política espanyola. Mai com ara han resultat tant ridícules les seves primeres figures. En Maura amb el seu famós discurs de la llacuna Estigia; el comte de Romanones amb el seu poruc i precipitat plantejament de la crisi; en Lerroxx amb el seu discurs d'homenatge an en Maura, fan tots plegats l'efecte de putxinel·lis cridaires que descapdellen damunt d'un retaule les escenes grotesques d'una farsa.

Per a acabar de completar el quadre ha sortit aquest risible senyor Ruiz de Grijalba a parlar en nom dels homes de trenta anys. Oh, salve!, diputat de la joventut, parió del gloriós D'Annunzio, que fou diputat per la bellesa!

Els dos putxinel·lis grossos de la quinzena han estat en Maura i en Lerroxx. Cal fer-los aquesta justícia. En Lerroxx, ajupit als peus d'en Maura i aprobant el fusellament d'en Sánchez Moya, el pobre fogainer del «Numancia», ha resultat un putxinel·li colossal.

Ens sembla que arribarà més aviat al Poder que'l mateix Melquiades Álvarez.

FULMEN

La qüestió eterna

Mentres de cap a la pica de la vella Catedral al pobre Jan batejaven, sembla que ja el tendre infant va sentir com el seu pare preguntava a un convidat: —I la qüestió religiosa? —Ara, ara s'arreglarà!...

No poguent la seva mare alletar-lo, el pobre Jan sigué entregat a una dida

de les muntanyes d'Ordal, i també allí, devegades, sentia di el bordegàs: —I la qüestió religiosa? —Ara, ara s'arreglarà!...

Ja crescudet, va anà a estudi, vegé el primer cartipàs, espatllà dos o tres Narros i, tot sumant i restant, observà molts cops que'l mestre preguntava a l'ajudant: —I la qüestió religiosa? —Ara, ara s'arreglarà!...

Tip de lletres i de números, als dotze anys, el pobre Jan començà a aprendre l'ofici en un taller de manyà, i, quan els fadrins plegaven, els sentia di al portal: —I la qüestió religiosa? —Ara, ara s'arreglarà!...

Fet ja un home, va casar-se a l'església de Sant Pau, i en el tiberi de bodes succeí que, tot parlant de les mil coses del dia, va preguntat un convidat: —I la qüestió religiosa? —Ara, ara s'arreglarà!...

Passaren mesos i mesos, passaren anys i més anys, el món donà tantes voltes que lo de dalt va anà a baix, i idees noves sorgiren, i brotaren nous afanys... —I la qüestió religiosa? —Ara, ara s'arreglarà!...

Ple de dolors i de zacres, coronat de cabells blancs, ni un sol dia en Jan deixava d'anà al «Centro», cap al tard, i allí llegia els diaris i sentia preguntar: —I la qüestió religiosa? —Ara, ara s'arreglarà!...

Ahí el bon Jan va morir-se i avui l'havem enterrat. L'home no ha pogut sentir-ho, però... pel cas és igual. Consti que allà al cementiri encara se'n ha parlat: —I la qüestió religiosa? —Ara, ara s'arreglarà!...

C. GUMA

Discurs de D. Melquiades Álvarez en el Congrés

No pot negar-se que, més que discurs parlamentari, ha sigut un acte, un acte polític de transcendència.

L'Álvarez, en la primera part de la seva oració parlamentaria, ha atacat an en Maura, deixant-lo *inservible*.

Hàbilment, i'ha presentat com un tirà, com un dictador obcecat i violent i amb pretensions d'esclavitzar fins la regia prerrogativa.

El capítol dels reformistes, amb gran energia, ha sabut subratllar el despit d'en Maura contra tots els que s'oposen al seu orgull sobirà, entre'ls quals s'hi compta el monarca.

També ha demostrat, el senyor Álvarez, l'incapacitat del partit lliberal, acabant per confessar que, si la monarquia s'apropava an ell, ell s'atansaria a la monarquia.

El discurs d'en Melquiades ha aclarit perfectament la situació. No és amb en Romanones amb qui desitja col·laborar, ni amb qui marxaria unit en l'obra de democratitzar a Espanya; fóra, si per cas, el substituït, per a desenrotllar una política més radical i més avençada.

Amb aixó i haver declarat que la forma de govern no és essencial per a alguns republicans, ja no hi hà lloc a dubtes i resten patentes les intencions de don Melquiades.

En la mà de don Alfons està que'l capítol dels reformistes siga President del Consell de la corona.

L'acte d'en Melquiades Álvarez cal elogiar-lo com una declaració franca i eloqüent, i com una terrible escamesa al partit conservador, al qual ha inutilitzat per a ésser govern.

En la rectificació ha recalcat que les seves

paraules eren molt meditades, i que les deia per a que les conegui el país.

Sense més temps per a altra cosa, que per a donar una idea d'aquest darrer i eloqüentíssim discurs de l'Alvarez, deixem als nostres lectors que hi facin els comentaris.

BATALLADES

A «Joventut Radical» i «Els anals de les joventuts laiques» de París se proposaven depositar una corona al monument de Joana d'Arc, i, quan la manifestació se dirigia an aquell lloc, les autoritats varen suspendre l'acte perquè la corona duia aquesta inscripció: «A Joana d'Arc, traïda pel seu rei i cremada pels capellans».

Els manifestants, aleshores, depositaren la corona al monument d'en Juli Ferry, creador de l'escola laica.

La suplantació té gracia, i l'oferim als que aquí portin corones amb certes inscripcions prohibides, per a que no s'apurin; si per cas les deixen a la primera estatua simpàtica que trobin.

Així, algún dia, en el monument d'Antoni López podem trobar-n'hi una que digui: «Al padre del obrero fusilado por Maura».

Diuen de Cracovia que un capellà catòlic ha sigut condemnat a quatre mesos de presó, per atentar al pudor de dues nenes de vuit i onze anys respectivament.

—Deixeu que'ls infants vinguin a mi—devia dir el mossèn.

S'afegeix també que'l condemnat és redactor del periòdic demòcrata-cristià *Ostschlesische Post*, i era tingut per un dels membres més influents del partit.

Oh, ja, ja. Això ho creuríem, encara que no'ns ho diguessin.

Quins demòcrates i quins cristians!... I això que Cracovia és a Rússia, i Rússia és un país molt fret!...

Llegim, copiem i comentem:

«Dipositat en la secció corresponent, se troba a Cà la Ciutat, entre altres objectes recollits a la via pública, una caixeta de fusta, amb vidres, contenint una calavera de conill».

Darrera d'aquesta nova sospitosa hi trobem aquesta altra:

«L'Arca de disposat que's practiqui una detinguda inspecció en una casa del carrer d'Entenza, on hi ha un dipòsit de tripes en fermentació, procedents de...».

De on?... De Madrid? Ai, ai, ai! *Tripes... calaveres... Malament!* La cosa s'embolica.

Per poc que l'imaginació popular s'hi empenyís, la calavera podria ésser de criatura—o de burro,—i les tripes, de persona de major edat, o de militar de la reserva.

Tirem-hi un vel, o, millor dit, un grapat de cloro.

PETITA TRANSFORMACIÓ

«Antes de tomar el chocolate de la crisis».

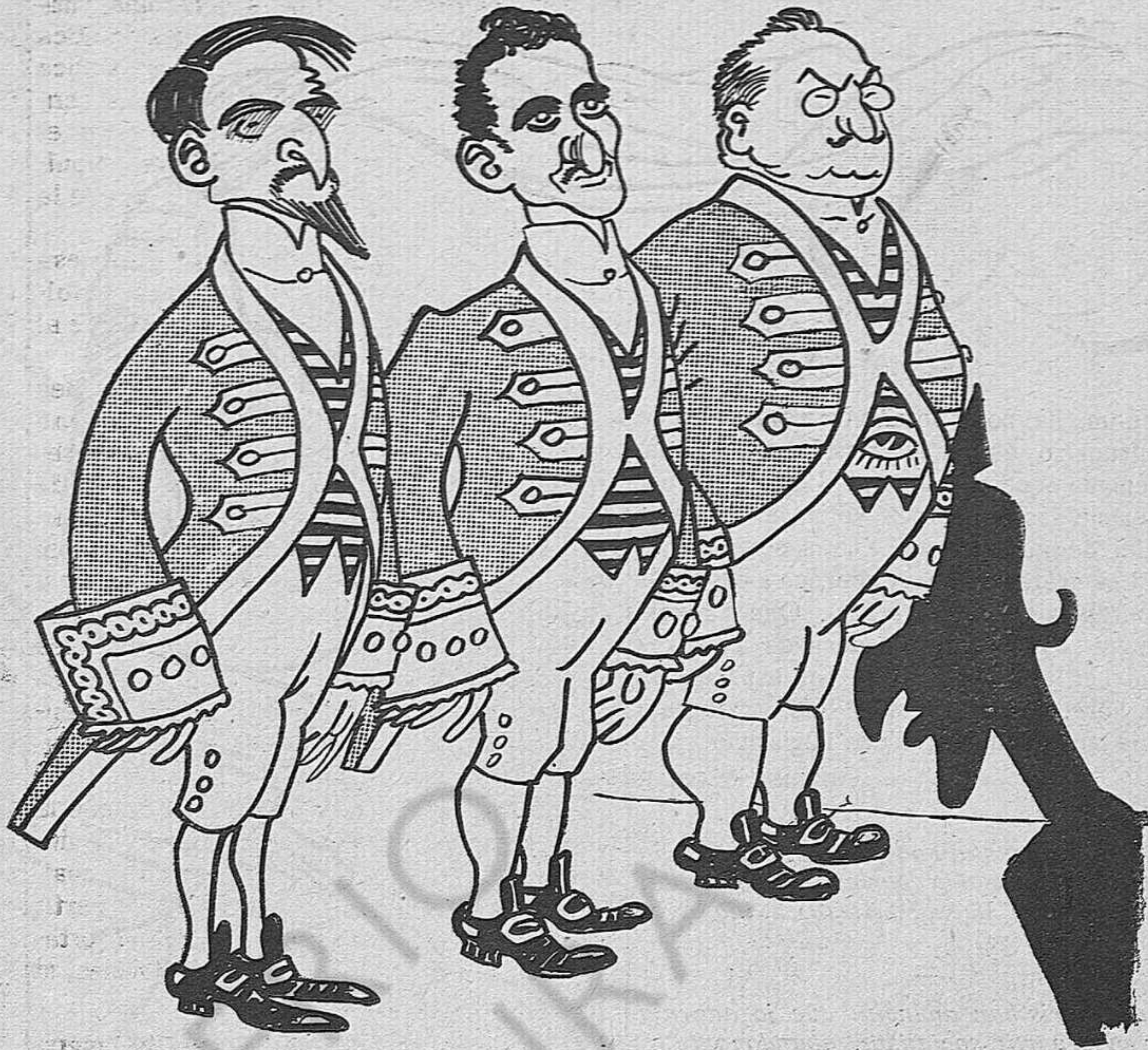

«Después de haberlo tomado».

«NO CONFUNDIR LAS CASACAS»—MAURA

La d'avui

Les de demà

Són eixarits, els vascongats.

Ja's conta d'ells que, molts anys enrera, a una comissió que havia anat a defensar els seus furs i que s'havia deixat convèncer pels contraris, varen anar-la a rebre atentament, i, als individus que la formaven, els varen penjar, també molt atentament, un a cada branca de l'arbre de Guernika.

No sabeu que ha fet, ara, l'ajuntament de Bilbao?

Ha acordat en sessió secreta sollicitar del tribunal suprem el processament del governador que va autoritzar l'obertura del «Circo de la Avenida», com a responsable de la catàstrofe produïda amb motiu d'un incendi, el qual, com recordareu, va causar innombrables víctimes.

Amb uns quants pobles així, l'ofici de governant no'l voldran fer ni els goços.

Oh, *guernikako arbola!*

L'acabament que ha tingut l'última crisi ha desilusionat a molta gent.

No ha sigut, de bon troç, lo que se'n esperava.

La veritat és que se li ha donat una solució tant poc nova i enginyosa, com renyida amb l'actualitat palpitant.

La solució més en consonància amb aquesta actualitat, tenint en compte que avui tota

l'atenció del país està concentrada en les parets de l'Escola Superior de Guerra, pel fet del capità Sánchez, hauria sigut la formació d'un ministeri presidit pel senyor Sánchez Guerra.

No creiem que aquest bon senyor s'hi hagués negat.

I, per nosaltres, tampoc hi hauríem perdut gran cosa.

Diga-li Sánchez, diga-li Romanones.

La Direcció General de Loteries, conseqüent en son patriòtic propòsit d'escurar les butxaques als espanyols, i plenament convençuda de que la majoria d'ells, molt abans del dia trenta, ja la tenen del tot escurada, ha disposat que'l sorteig, que's celebrava cada fi de mes, tirga lloc en els primers dies del mes següent.

Amb aquest canvi de dates, la Direcció General de Loteries ha practicat allò que deia Jesucrist:

—*Los últimos serán los primeros.*

I molts espanyols, que'l dia trenta no podien comprar l'esperança d'ésser rics, per no tenir tres pessetes, els ha proporcionat la satisfacció d'adquirir-la el dia hui, descantellant una mica la mesada.

Beneïta siga la Direcció General de Loteries!...

I més beneïts els espanyols que la sostenen.

Defensem la llei de jurisdiccions

ME sembla notar—i m'estranya molt—que'l projecte substitutiu de la llei de jurisdiccions no ha causat en l'opinió d'esquerra l'efecte que m'ha produït a mi.

Per això voldria posar en aquest article tota l'eficàcia de la ploma. Comprenghin els republicans que la qüestió és la més vital i fonda per al bon nom i el pervenir d'Espanya.

El projecte del Govern, en lo que podria aparèixer com a favorable, no conté més que modificacions adjectives, de pura forma. En lo substantiu hi ha una sola modificació, però agrava la llei en comptes d'atenuar-la: se converteix en llei permanent, definitiva, normal, lo que abans era llei d'excepció, transitoria, suspensió temporal de les llibertats establertes per la Constitució.

En una paraula, la llei de jurisdiccions podria ésser considerada com un estat de guerra i una suspensió de garanties. D'avui en avant, si el projecte s'aproba, hi haurà a Espanya un ésser de guerra (no ja un estat), una supressió i no una suspensió de garanties.

La permanència de la llei de jurisdiccions té, per a les esquerres, una eficàcia paral·lela an el seu propi rigorisme; ja nosa a la mateixa opinió que la defensa; perquè ningú pot sustreure's a la consciència de que tal llei és incompatible amb la propia situació constitucional i fins amb la dignitat de la nació. Una vegada suprimida, ja no existirà com a visible pedra d'escàndol, alçada al bell mig de la plaça pública; però la seva acció persistirà, oculta i disfregada, en la forma definitiva dels codis.

Si jo fos diputat, faria al Govern aquesta pregunta, concreta i clara:

—*Substituida la llei de jurisdiccions, quines coses podran dir-se, que no puguin dir-se ara?*—

Aquí està el nucli del problema.

Per lo demés, que la penalitat se'ns apliqui segons la llei A, o segons la llei B, és indiferent. Es com a un condemnat que se l'indultés de la forca per a donar-li garrot.

La llei substitutiva conté els mateixos anacronismes de la llei substituïda. Fins s'hi parla d'ofenses a edificios, a buques, com si els objectes inanimats en fossin susceptibles! Es el procediment pur de l'idolatràtzació. S'accepta el qualificatiu d'injúria encoberta, donant marge a les apreciacions judicials, a l'atzar de la major o menor susceptibilitat o suspicàcia dels jutges.

Aquesta reforma és, doncs, purament de lletra, i no atany poc ni molt a l'esperit. En prova d'això, vegi's com no s'ha alçat contra ella cap protesta de l'opinió partidaria de la llei de jurisdiccions. Fins el «Brusi» troba bé la reforma, i es cuida de tranquil·litzar als seus lectors.

La qüestió és massa seriosa, per a que se la tracti amb la passivitat que dolorosament observo. Hi và tot el renom de la nostra democràcia que anem a empenyar per a lo futur; hi và el renom de la llibertat, de la vera patria; que la més forta de les injúries a la patria és l'existència d'una llei que s'abrogui el dret de castigar-les.

Jo aconsello, en conseqüència, als meus amics de les Corts que votin en contra del projecte. Com vaig notar un dia, ja ha arribat l'hora de que, posats a escullir entre dos mals, votem el menor, i defensem, per lo tant, paradoxalment, la propia llei de jurisdiccions.

EL PRIMER REVOLUCIONARI D'ESPANYA

Quan una llei nova no respòn als desitjos de cap agrupació, és una absurditat proposar-la. Qui demana aqueixa reforma? Les esquerres? No, perquè les esquerres volen la supressió de la llei de jurisdiccions, i no la seva codificació. Les dretes? Tampoc, perquè a elles ja'ls và admirablement la llei actual. Que l'adversari tingui el valor i la franquesa de les seves propies actituds, i nosaltres, tot esperant la nostra hora, no deixem que'l Govern agravi amb una burla la duresa d'una lleislació.

GABRIEL ALOMAR

Notes:
En l'article passat, una errada m'alterà un concepte essencial. S'hi parlava de l'identitat etimològica entre Mars, Mart, el Déu, i la Mort. (Mavors, Mors)

Alguns diaris han anunciat que jo anava a entrar en el partit socialista, abandonant l'U. F. N. R. La notícia no té cap fonament. Temps fa —i tot-hom ho sap— que soc socialista, com a home d'escola i d'ideal. Però soc i seré sempre republicà com a polític. El meu programa immediat és republicà, com ho és avui, el de tots els socialistes espanyols. I com, per altra banda, tampoc he pensat deixar d'ésser catalanista, no hi hà perquè declarar que l'U. F. N. R., adherida a la Conjunció, continúa ésser el partit més adequat a la meua idiosincrasia; el meu partit.

G. A.

A Sant Martí de Provencals està a punt de constituir-se un agrupament de nacionalistes radicals, amb el nom d'«Els néts dels Almogàvers».
Me sembla que no faràn forrolla.
La política no està per néts, ara. En ella, avui, els que únicament priven, són els *nebots* d'en Montero Ríos.

— Som-hi, minyons!... Anem-hi tots, que ha arribat l'hora!

La religió i l'esperit comercial van sempre de tronc.

S'ha comprovat això, darrerament, a Lleida. Sinó, ficseu-vos en les invitacions oficials, per a concórrer a la processó del Corpus.

S'hi llegia: «Con el favor de Dios, el próximo miércoles se celebrará en esta parroquia la procesión particular del *Ssmum. Corpus Christi*, a cuyo solemne acto invitan a usted el cura-párroco, Rda. comunidad i el pendorista principal, señor don José Antonio Huguet, ortopédico, condecorado con el *Gran Premio y Medalla de oro en la Exposición internacional de París*...»

Eh? Què me'n dieu, de l'anunciet? Quantes *misses* li haurà valgut, aquesta processó tant «particular», a mossèn Huguet?

An aquell bona-peça d'en Lluís Callén, els radicals del districte quint li han donat la presidència de la Casa del Poble.

Permeteu-me que'l feliciti des d'aquestes columnes.

Pero permeteu-me, també, un petit comentari. Jo ja conec a en Callén, i el càrrec de president no'l deu deixar pas content...
Es honorífic!

Ann no asamos...

Una colla de reformistes barcelonins s'han passat al partit monàrquic lliberal. No'ns extranya.

Es l'avantguarda de l'exèrcit assedegat. Aquests dissidents, amb la seva excisió, no fan més que ensenyar el camí als que estan a punt d'avorrir l'aigua i no gosen.

El bisbe de Girona ha publicat un edicte, sollicitant un xantre baríton per a aquella Catedral.

Heus-aquí una bona plaça per a don Alexandre Lerroux.

Després de la nota baixa i pianíssima, llançada en ple Congrés, si no'l donen per baríton, no sé per a què'l donaràn!...

Els nacionalistes varen anar, diumenge, a fer una maduixada a Santa Coloma de Gramanet. Mal fet, homes, mal fet.

Això és donar pasta als enemics, per a que hi facin xistos.

Ara, l'antipàtic «Gacetilla», d'*El Liberal*, sortirà amb una cosa així:
«Los nacionalistas han ido a comer fresas. »Esos locos siempre con su tema: «Mucha fresa... i poca endreça».

Per a completar l'educació física a tot ciutadà, res tant convenient i útil, en l'actual moment històric, com l'esgrima.

Aquest sport, que ja's va conreuant amb més afició cada dia, acabarà per fer-se tant

An en Paludaries, el Govern acaba de concedir-li una condecoració d'importància.

Agraït i satisfet, a l'endemà, escriu una carta a Madrid, en la qual s'hi llegeix lo següent: «...I ara que tinc la creu, estigui segur, senyor ministre, que faré tots els possibles per a mereixer-la».

Ha parlat en Lerroux davant la Cambra dels diputats.

I al parlar ha dit que ell aprovava el fusellament del mariner de la «Numancia».

Apuntem-nos-la aquesta, que val la pena. An els yanquis, per a excitar-los a temeraries heroicitats, els digueren un jorn:

— ¡Acordaos del «Muine!».
Als xinos serà qüestió de dir-los:
— Acordaos de la «Numancia!».

El Govern d'en Poincaré ha prohibit l'ús de l'opi, que s'havia presentat extensiu i devastador en tots els estaments socials de França.

Això rai, ja ho tenen bé els entusiastes partidaris de l'excitant somniador.

Els que desitgin la són ben profunda, que vinguin a Espanya.

Uns quants discursos dels cap-pares, al Senat, els faràn el mateix efecte.

Les joventuts monàrquiques conservadores (alies grupu dels catorze) han celebrat un miting anti-revolucionari.

Això és anar contra'l vostre capitost, vaillets meus.

Perque, en les presents circumstancies, ni les sufragetes de Londres són més revolucionaries que don Antoni.

El radicalíssim senyor Cid acaba de donar una notable conferencia sobre «Política general».

Tractant-se d'un Cid, havia d'ésser *general*, per força.

A Vilafranca del Penadès s'inaugurarà molt aviat un casinet carlí.
L'automòbil del progrès ha fet *pana*, doncs, en la liberal població del pla.

Quines ganes de significar-se, els bons vilafraquins!

No'n tenien prou amb les cèlebres coques, per a fer parlar d'ells?

Retalls de sermó

Ah, hipòcrites!
Aquests, germans, aquests són com els sepulcres blancs!

Tenen el cor plè d'ossos pudrits!

...I allí el tenien clavat en la creu, rient i fent gatzara al seu entorn, sense compadir-se poc ni molt dels seus sofriments!

Ell demanava beure, treient la llengua, i no eren capaços de donar-li un rajolinet d'aigua!

...La Verge és com el porc. D'ella tot s'aprofita.

...Avui comparem a la Mare de Déu amb la balena, com ahir la comparavem amb una tomaquera!

...I el feligrès que vulgui c... en Déu, que ho faci en mi. Jo ja sé que tinc de fer....

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8
Tinta Ch. Lorrilleux y C.^a